

Voor alle lezers van Drägan Duma

Díwôh ûxax mí häerte fort alfinia!

Drägan Duma

De Vergeten Verhalen

Nummer _____ van 300

Patty van Delft

Proloog

De dagen
worden gedragen
door de vleugels
van draken

Dagenraad, morgenstond
Van de middagzon totdat de avond valt
In tijd'n van oorlog
en in die van vrede

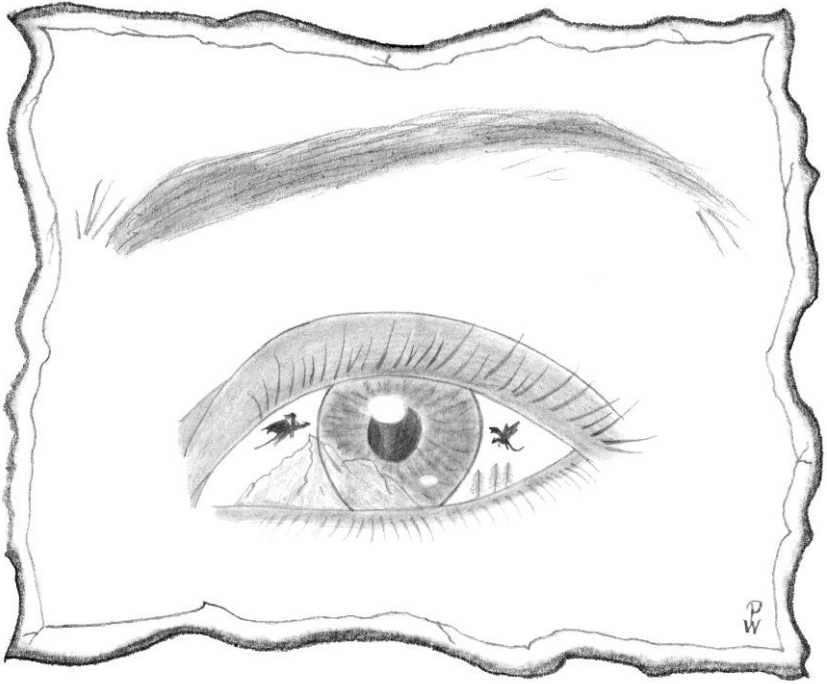
Ridders vechten
voor onze rechten
Met het vuur
van draken

Dagenraad, morgenstond
Van de middagzon totdat de avond valt
In tijd'n van oorlog
en in die van vrede

Gewapend met zwaarden
Loyaliteit en waarden
En de tanden
van draken

In de duisternis een lichtbaken
Wij kunnen rustig slapen
De orde der Drägannymarai
zal over ons allen waken

Gedicht over de Orde der Drägannymarai ~ auteur onbekend

Door de ogen van Jacco

Zon! Eindelijk zon! Zodra ik mijn ogen open en de aarzelende lichtstraaltjes door de gordijnen zie gluren, ben ik in één klap klaarwaker. Ik spring uit bed en trek de eerste de beste spijkerbroek aan die ik uit mijn stapel kleding kan vissen. Voorzichtig snuffel ik aan mijn T-shirt. *Mwah, dat kan nog wel een dag!* Dan hoef ik niet nu al mijn nieuwe kleding vuil te maken. Met mijn vingers kam ik door mijn krullenbos in een poging om mijn haar minder warrig te krijgen. Dan poets ik snel mijn tanden en stuif vervolgens de trap af naar de keuken. Nina kijkt op van de pot thee.

‘Kun je niet een beetje zachter doen, Jacco? Het is nog vroeg!’

Schuldbewust kijk ik haar aan. In mijn enthousiasme vergeet ik nog wel eens rekening te houden met anderen. Tenminste, dat is hoe Nina het me heeft uitgelegd. ‘Sorry,’ mompel ik dan ook.

Ze geeft me een aai over mijn hoofd en drukt glimlachend een beker thee in mijn handen.

‘Probeer gewoon af en toe na te denken voordat je wat doet, oké?’

Thee met Nina is elke ochtend vaste prik. Even een rustmomentje voordat de dag begint, zegt ze altijd. Ik moet toegeven dat ik daarvan kan genieten. Het is altijd chaos in mijn hoofd. Duizenden gedachten zwermen tegelijk rond en strijden om gehoord te worden. De enige manier om alles een beetje onder controle te houden is structuur. Vaste taken op vaste tijden, dat helpt. Niet altijd, maar vaak wel. Nina heeft dat uitgevonden. Bij haar voel ik me dan ook op mijn gemak, alsof ze magisch is of zo. En Jill, zij is ook lief. Al wil ze dat niet laten merken en doet ze meestal wat afstandelijk en nors. Soms kijkt ze naar me met een vreemde blik in haar ogen. Een beetje verdrietig, vind ik altijd. Maar als ik ernaar vraag, schudt ze haar hoofd, glim-

lacht scheef naar me en zegt dat ik haar aan iemand van vroeger doe denken. Ik vraag nooit verder. Dat is een ongeschreven regel hier: niet doorvragen over iemands verleden. Want een roerig verleden hebben we allemaal.

De deur valt met een klap in het slot als ik hem per ongeluk te hard dichttrek. Oeps! Snel kijk ik om me heen. Mijn vader is gelukkig niet in de buurt. Hij heeft me al honderd keer gewaarschuwd dat ik rustig moet doen. Helemaal nu. Sinds papa en mama uit elkaar zijn kan hij maar weinig herrie verdragen. Eigenlijk kan hij helemaal niets verdragen. Hij sluit zich steeds op in de schuur of in zijn slaapkamer en heeft een rare blik in zijn ogen. Ik mis mama ook, maar ik weet zeker dat ze weer bij ons terugkomt! Huppelend gooi ik in het voorbijgaan mijn schooltas onder de kapstok en ga op zoek naar mijn vader. Hij is niet in de woonkamer. Ook niet in de keuken. Zou hij zich weer in zijn slaapkamer hebben opgesloten? Dat zou kunnen, hij verwacht me immers nog niet thuis. Normaal heb ik op woensdagmiddag altijd judo, maar de meester is ziek, dus dat gaat vandaag niet door. Ik kijk op de klok: kwart voor één. Om één uur komt Mariska, onze hulp in de huishouding. Ik ken haar niet zo goed omdat ze meestal net weggaat als ik thuiskom van judo, maar ze lijkt me wel aardig. Ik klop op de deur van mijn vaders slaapkamer.

'Pap?'

Geen reactie. Ik klop wat harder. Nog steeds niets. Aarzelend kijk ik naar de zoldertrap. Zou hij boven zijn?

'Pap, ben je op zolder?' Met mijn hand op de leuning en mijn voet zwevend boven de eerste trede wacht ik op antwoord. Ik houd niet van de zolder. Het is er donker en ruikt naar oude spullen. Maar mijn vader is boven, ik weet het bijna zeker. Ik loop de trap op, die krakend protesteert. Mijn hand aarzelt even voordat ik het luik open. Er klopt iets niet. Ik voel het. Angstig kruip ik door het luik en laat mijn ogen wennen aan de duisternis. Dan schreeuw ik het uit van schrik en ontzetting.

Ik wrijf over mijn ogen om het beeld van mijn vader, bungelend aan een touw, van me af te schudden. Hoewel hij niet mijn biologische vader is, is hij de enige papa die ik ooit heb gekend. Ik ben wat je noemt 'een vondeling'. Nou ja, dat was ik. Voordat ik 'een pleegkind' werd. En nu weet ik eigenlijk niet zo goed wat ik ben. Een wegloper? Een kraker? Ja! Een kraker, dat klinkt wel stoer!

'Jacco? Wat dacht je ervan om naar het strand te gaan vandaag?'
Nina's vraag haalt me uit mijn gedachtenbrij.

'Goed idee! Zullen we Virola en Jill meevragen?'

Nina trekt een gezicht. 'Ik denk niet dat Virola zin heeft om mee te gaan, maar je kan het proberen.'

Gelijk spring ik overeind en storm naar Virola's slaapkamer.

'Virola! Heb je zin om met ons...'

Voordat ik mijn zin kan afmaken brult Virola: 'Nee! Ik ga vandaag helemaal nergens heen!'

Oké, dan niet. Het is waarschijnlijk toch veel gezelliger om met Nina en Jill te gaan en die mopperpot thuis te laten. Zonder te kloppen duikel ik Jills kamer binnen. Ze slaapt nog. Hoe kan dat? Ze moet wel heel erg moe zijn, als ze door Virola's gegil heen slaapt. En ik ben ook niet heel erg zachtjes geweest. Nou ja, het is tijd voor haar om wakker te worden!

'Jill! Jill! Word nou wakker!'

Haar grijze ogen gaan langzaam open en ze kijkt me wazig aan.

'Wattisser?' vraagt ze slaperig.

'Nina heeft een geweldig idee! Het is heerlijk weer, dus we gaan naar het strand! Jij, Nina en ik! Virola wil niet mee!' roep ik opgewonden.

Jill moet lachen, ook al weet ik niet goed waarom. Het is een prettig geluid. Ze lacht niet zo vaak.

Dan betreft haar gezicht. Ze lijkt opeens verdrietig. Ik raak ervan in de war.

'Wil je niet met ons mee naar het strand, Jill?'

‘Tuurlijk wel, Jacco. Laat me alleen even wakker worden en mijn spullen pakken, oké?’

Ik lach naar haar en storm de kamer weer uit. Als ik de trap afren, hoor ik Virola vloeken. O ja, zachtjes doen.

Het is heerlijk op het strand. We zwemmen, lachen en bouwen een onwijs groot zandkasteel. En ook al doet Jill het meeste werk, ik heb het bedacht! Nina heeft een heerlijke lunch gemaakt en ik eet tot ik zowat uit elkaar plof. Terwijl Jill heel saai een boek gaat lezen, ga ik met Nina schelpen zoeken in de poeltjes. Ik snap niet wat Jill nou zo leuk aan boeken vindt. Films zijn veel leuker! Maar Jill kan niet tegen enge films, daar krijgt ze nachtmerries van. Persoonlijk vind ik dat de voorkant van een aantal boeken die ze leest er enger uitzien dan welke film dan ook. De boeken met draken en tovenaars op de voorkant vind ik wel mooi. Eigenlijk ben ik te oud om nog in magie en zo te geloven, maar soms droom ik dat ik kan toveren. Een beetje kinderachtig misschien, maar stel je toch eens voor...

Wow, een krab!

‘Nina, kijk!’ roep ik en ik wijs naar het vreemde beest dat zijwaarts van ons wegloopt. Het roodharige meisje loopt geïnteresseerd naar de krab toe om hem te bekijken. Ik loop een paar stappen achter haar aan en blijf dan staan om de mooi gekleurde schelpen voor mijn voeten op te rapen.

Veel te snel is de dag voorbij en fietsen we weer naar huis. Ik ben blij dat ik Jills fietsband heb geplakt. Ze lacht, lijkt vandaag vrolijker dan anders. Soms is ze zo ver weg met haar gedachten dat ze niet eens hoort dat ik tegen haar praat. Ik ben benieuwd waar ze allemaal aan denkt.

Nina duwt de voordeur open en we proppen onze fietsen in de gang. Samen gaan we de woonkamer binnen terwijl Jill me een aai over mijn hoofd geeft. Ook daar ben ik eigenlijk te oud voor, maar van haar vind ik het nooit erg. Het is stiekem wel prettig. Vooral als ze erbij glimlacht. Virola, die op ons zit te wachten, glimlacht echter niet.

Geen idee wat haar nu weer dwars zit. Misschien had ze toch liever mee naar het strand gewild. Ik pak mijn tas uit om de natte spullen op te hangen.

Plotseling begint Virola tegen mij te schreeuwen: 'Waarom heb je mijn handdoek gepakt, Jacco? Jij kleine rotzak! Ik heb gezegd dat je van mijn spullen af moet blijven!'

Ik kijk haar geschrokken aan. Ze stormt op me af en ik doe een stap achteruit.

'M...maar, ik wist niet dat die blauwe van jou is, Virola. Het spijt me, ik zal hem wel voor je wassen, goed?'

'Nee! Dat is helemaal niet goed, etterbak! Je moet van mijn spullen afblijven!' Ze grijpt me bij de voorkant van mijn T-shirt en duwt me hard naar achteren. Met een smak beland ik op de grond en steek mijn armen uit om mezelf te beschermen. Dan klinkt er een donderslag door de kamer en zie ik met open mond van verbazing hoe Virola naar achter vliegt en tegen de muur van de woonkamer aan klappt. Verbijsterd kijk ik opzij naar Jill en Nina. Jill staat met haar hand geheven, haar gezicht vertrokken van woede. Haar handpalm gloeit! Als haar ogen die van mij ontmoeten, slaat haar boosheid om in schrik en schaamte.

'Jill, wat...' begin ik aarzelend.

'Niet nu, Jacco, laat me nadenken.'

Ik zwijg en staar naar de plek waar Virola op de grond ligt. Is ze...

'Alleen maar even van de wereld, die komt wel weer bij,' hoor ik Nina zeggen.

Ik kom onzeker overeind. Jill mompelt iets wat ik niet kan verstaan. Wat is er net gebeurd?

Buiten klinkt een plof en mijn oren tuiten van het keiharde gebrul en gekrijs dat volgt. *Wat is dat?* Jill loopt naar het raam en ik volg haar op de voet. Angstig kijk ik langs haar heen. Het bloed trekt weg uit mijn gezicht bij wat ik zie. Nee, dat kan niet! Dat is onmogelijk!

Buiten vecht een gigantische, zilverkleurige draak met een aantal kleinere draken. Of nee, de kleinere beesten zien er anders uit dan de

grote draak die ... die een man op zijn nek heeft! Een grote man met rood haar. De zilveren draak brult zo hard dat ik mijn handen voor mijn oren sla. De draak geeft een van de kleinere wezens een klap met zijn staart en de man schiet met vuur uit zijn handen. *Magie! Droom ik?*

Vlak voordat de wezens die misschien wel en misschien geen draken zijn, in het niets lijken te verdwijnen, kan ik nog net de berijders op hun rug zien. En dat ... dat zijn geen mensen. *Het zijn monsters!*

Jill botst tegen me op als ze achteruitdeinst. Ik weet met moeite overeind te blijven.

‘Jill? Wat is dat daar buiten?’ vraag ik terwijl de tranen in mijn ogen springen.

Ze kijkt me even twijfelend aan, schudt dan haar hoofd en zegt met kordate stem: ‘Nina, Jacco. Pak jullie spullen. Alleen wat je echt nodig hebt. We gaan.’

Vol ongeloof staar ik haar aan. We gaan? *Waarheen dan?* Maar de blik in haar staalgrijze ogen zorgt ervoor dat ik in beweging kom en mijn tas van de grond gris. Ik sprint naar mijn kamer, grijp een stapel kleding en prop die in mijn tas. Dan blijf ik besluiteloos staan. *Alleen wat je echt nodig hebt.* Ik heb werkelijk geen idee wat ik echt nodig heb. Ik weet niet eens waar we naartoe gaan! Mijn tandenborstel misschien? Wie weet moeten we ergens blijven slapen of zo. Ik pak mijn tandenborstel, mik ‘m in mijn tas en storm weer naar de woonkamer.

‘... niet in de steek, Rune. Zeker niet nu de Morbiden ons kunnen vinden,’ zegt Jill tegen de vreemde, roodharige man die in onze keukens tegenover haar staat. Hij ziet er woest uit, maar Jill lijkt niet bang voor hem te zijn. Nina komt naast me staan en ik pak haar hand vast.

De woeste man kijkt me recht aan en ik huiver. Hij ziet er heel boos uit. Jill werpt een blik over haar schouder en zucht terwijl ze op ons afloopt. De boze man draait zich om en beent het huis uit.

‘Kom op,’ zegt Jill tegen ons. Ze sjort aan Virola om haar overeind te krijgen. Dat zal niet meevallen, Virola is een stuk groter en zwaar-

der dan wij. Ik steek net mijn armen uit om haar te helpen, als de man terugkomt en Virola zonder enige moeite met één hand over zijn schouder gooit. We volgen hem naar buiten. Nina slaakt een kreetje en ik kijk op. Een kreun van schrik rolt over mijn lippen. Op het grasveld aan de overkant van ons huis staan drie enorme ... *draken!*

Jill pakt Nina en mij bij de hand en loopt naar de draken toe. Mijn lip begint te trillen. De beesten zijn gigantisch en kijken ons gemeen aan. Bij een komt zelfs rook uit de neusgaten! Ik ben ervan overtuigd dat we zullen worden opgevreten, of levend verbrand. Ze draaien met hun ogen en zwaaien met hun staart.

Een jongeman met donker haar pakt me bij mijn schouder, dwingt me in de richting van een groene draak en zegt haastig: 'Ik ben Jordian. Wees maar niet bang, Sherfaroth doet je niks. We moeten snel weg hier. Later leggen we het je uit.'

Ik kan niks anders dan snikken en bibberen terwijl hij Nina en mij de groene draak op helpt. De schubben van het beest zijn glad en voelen warm aan. *Vreemd*. Ik had gedacht dat draken koud zouden aanvoelen. Verbijsterd schud ik mijn hoofd. Hoe kan ik nou verwachten dat draken op een bepaalde manier aanvoelen? Het zijn fantasiedieren! De grote, zilverkleurige draak gromt, waarna de draak waar ik op zit met een ruk de lucht in springt. Nina slaat haar armen om mijn middel.

'Houd je goed vast!' schreeuwt de man die achter Nina zit.

Ik grijp me aan een van de nekstekels vast. Mijn maag draait zich om als we omhoogschieten.

De groene draak slaat met zijn vleugels en ik knijp mijn ogen stijf dicht. Ik ben ervan overtuigd dat ik in een nachtmerrie ben beland. Straks word ik wakker en is alles weer normaal. Op dat moment wordt mijn lichaam fijn gedrukt...

Trillend loop ik de kamer in waar de man, die zich heeft voorgesteld als Jordian, me naartoe heeft geleid. Ik schud mijn hoofd als hij vraagt

of ik nog iets nodig heb. Er staat medelijden in zijn ogen als hij nog even naar me kijkt voor hij de deur achter zich sluit.

Ik kijk de kamer rond en gooi de tas die ik tegen mijn borst gedrukt heb in een hoek. Dan laat ik me op het bed vallen en duw mijn gezicht in het kussen om een paniekaanval te onderdrukken. Weer uit mijn veilige omgeving weggerukt. Opnieuw zonder dat ik er ook maar iets over te zeggen heb! En dit keer niet zomaar ergens, nee, op een plek met draken en magie. Maar ik ben niet alleen dit keer, Nina en Jill zijn er ook. Oh. En Virola natuurlijk...

Ik haal mijn hoofd van mijn kussen en kijk naar Nina die op de enige stoel zit die de kamer rijk is. Ze staart nietsziend voor zich uit. Vertwijfeld vraag ik me af of ik iets tegen haar moet zeggen. Maar dan kijkt ze me plotseling aan, alsof ze mijn blik gevoeld heeft. Ze staat op en komt naast me op bed zitten. Ik leun tegen haar aan om troost te zoeken en ze slaat een arm om mijn schouder. *Nina is bij me, dus alles komt goed.*

Ik denk terug aan wat we hebben gezien toen we hier aankwamen. De eindeloze bergen, schitterende bossen en vooral de draken! Misschien is het helemaal zo slecht nog niet om hier te zijn. Geen pleegzorg en geen sociaal werkers die over je schouder meekijken. In plaats daarvan draken en magie! Eigenlijk is het alsof we in een sprookje terecht zijn gekomen! Een heel nieuw avontuur op een nieuwe wereld...

Opgewonden schiet ik overeind als er op de deur geklopt wordt.

‘Binnen!’ roept Nina.

De deur gaat open en tot mijn grote vreugde komt Jill onze kamer binnen. Ik spring van het bed terwijl ik haar naam roep en stort me in haar armen. Ze knuffelt me even en houdt me dan op armlengte afstand om in mijn ogen te kijken.

‘Wat een fantastische plek is dit, hè? Allemaal draken en ridders! Het lijkt wel een sprookje!’ floep ik er zomaar uit.

Verbaasd staart ze me aan en produceert een scheve glimlach voordat ze naast Nina gaat zitten en vraagt hoe het met haar gaat. Ik

zie nu pas dat Nina gehuild heeft. Waarom eigenlijk? *Meisjes!* Hoofdschuddend ga ik naast Jill zitten.

‘Wat is dit voor plek, Jill? Waarom zijn we hier?’

Jill zucht en vertelt het meest ongelooflijke verhaal dat ik ooit heb gehoord. Blijkbaar zijn we op een parallelle wereld beland die Drägan Duma wordt genoemd. Een plek waar draken en drakenridders wonen en magie heel gewoon is.

Om een lang verhaal kort te maken: we zijn hier omdat Jills vader een drakenridder was en zij er blijkbaar ook één kan worden. Hoe en waarom? Geen idee, maar het klinkt ontzettend spannend!

‘Dus als ik het goed begrijp, zijn we in een andere wereld die Drägan Duma heet. Een wereld van magiërs en ... Drägan...nymarai. En jij wordt opgeleid om een van hen te worden?’ vraagt Nina.

Jill knikt.

‘Dat is zo cool! Kunnen wij ook Dräganym ... uhm dat worden?’ vraag ik direct. Een eigen draak om op te vliegen en gevechten mee te voeren, dat is pas gaaf!

‘Nee, Jacco, heb je niet geluisterd? Om Drägannymare te worden heb je bepaalde magische vaardigheden nodig en Jill is de enige met die vaardigheden uit onze wereld,’ wijst Nina me terecht. Voordat ik kan reageren gaat ze verder: ‘Dus de grote vraag is, wat gebeurt er nu met ons? Kunnen wij nog terug?’

Jill schudt haar hoofd. ‘Dat weet ik niet, de leiders moeten daar nog een beslissing over nemen.’

Ik bijt op mijn lip. ‘Ik wil helemaal niet terug. We hebben daar niets, niemand wil ons hebben. Niet echt in ieder geval. Misschien kunnen we ons hier nuttig maken, ook al worden we dan geen Drägannymarai.’ Ik proef het woord op mijn tong en spreek het langzaam uit om het goed te kunnen onthouden. ‘Jij zou kokkin kunnen worden, Nina! Je kunt fantastisch koken! En ik kan misschien wel wachter of zo worden!’

Nina legt kalmerend een hand op mijn arm.

‘Laten we eerst maar afwachten wat de leiders van de Drägannymarai besluiten. En of we niet gewoon wakker worden in ons eigen bed,’ voegt ze er zacht aan toe.

De volgende ochtend worden we echter wakker in de Drakenburcht.

Ik spring uit bed, wat gemopper van Nina tot gevolg heeft, en loop naar een kom met water om mijn gezicht te wassen. Net wanneer ik mezelf heb afgedroogd, wordt er op de deur geklopt. Zonder op een antwoord te wachten, stapt er een gespierde man de kamer in. Nina slaakt een gillette en trekt de dekens tot haar neus op.

‘Neem me niet kwalijk,’ zegt de man die op een ridder lijkt, ‘maar jullie worden in de grote zaal verwacht. Ik wacht op de gang.’

Hij verlaat de kamer en trekt de deur achter zich dicht.

Nina zucht geërgerd. ‘Ik neem aan dat we straks te horen krijgen wat de leiders over ons hebben besloten. Laten we ons maar snel aankleden.’

Opgewonden loop ik achter de grote man aan door de gangen van de Burcht. Nina blijft wat achter, dus ik grijp haar hand vast en trek haar mee. Onwillig laat ze zich door mij voortslepen. Na een aantal gangen door te zijn gelopen, staan we in een grote zaal. Die wordt verlicht door een enorme kroonluchter en vele fakkels aan de muren.

‘Wow!’ roep ik uit. Veel tijd om rond te kijken krijg ik echter niet. De man leidt ons naar een vrouw die bij een lange tafel staat. Ze is mooi, met lang, zwart haar waar zilveren strengen in zitten. Ook heeft ze vriendelijke blauwe ogen. De vrouw knikt naar de ridder. Hij maakt een buiging, waarbij hij de vuist van zijn rechterhand tegen zijn hart slaat. Dan draait hij zich op zijn hakken om en laat ons bij de vreemde vrouw achter.

‘Mijn naam is Francinia. Ik ben de leidster van de Drägannymarai van Dragon Stone en verbonden aan de zwarte Romandaleth.’

Oké, behalve haar naam heb ik daar echt geen woord van begrepen. Ik gluur even opzij naar Nina. Die staat de vrouw met grote ogen aan te staren. Zij begrijpt er dus net zoveel van als ik, dat scheelt.

Onze vragende blik valt op, want de dame spreekt opnieuw: 'Neem me niet kwalijk, jullie zijn natuurlijk van de Buitenwereld. Ik ben de leidster van de drakenridders die behoren tot deze clan, Dragon Stone genoemd. Dezelfde naam als het dorp waar wij ons bij bevinden. Romandaleth is de naam van de draak met wie ik verbonden ben. Onze gebruiken worden jullie snel genoeg uitgelegd, dus voor nu is deze informatie voldoende.'

'Kunnen we niet terug naar huis, mevrouw?' vraagt Nina met een klein stemmetje.

De vrouw schudt haar hoofd met een spijtige uitdrukking op haar gezicht. 'Dat gaat inderdaad niet, vrees ik. Vanaf nu is Dragon Stone jullie thuis en verblijven jullie in de Burcht. Nina is het, toch? Ik hoorde van Jill dat je kunt koken. Heb je daar ook plezier in?'

Het roodharige meisje naast me knikt kleintjes, te nerveus om een woord uit te brengen. Francinia glimlacht, zegt mij te wachten en neemt Nina mee een van de gangen in die aan de zaal grenzen. Ik vraag me nieuwsgierig af waar ze naartoe gaan.

Even later is Francinia terug, zonder Nina.

'Je vriendin gaat in de leer bij Avoxta, de kokkin van de Burcht. Voor jou heb ik iets anders in gedachte. Ah! Daar is je nieuwe leermeester al. Jacco, dit is meester Onaj, de wapen- en zwaardmeester van Dragon Stone.'

Ik draai me om en zie een kleine, maar gespierde, man de zaal binnenkomen. Hij buigt kort voor Francinia voordat hij zich tot mij wendt: 'Gegroet, Jacco-zoon!'

Ik steek mijn hand uit, maar Francinia schudt haar hoofd.

'Wij benaderen onze leermeesters met gepaste eerbied, Jacco. Plaats je rechterhand in een vuist tegen je hart en maak een buiging.'

Ik trek snel mijn hand terug en groet meester Onaj, die naar me glimlacht voordat hij een hand op mijn schouder legt.

‘Kom, mijn zoon. Laten we naar het trainingskamp gaan. Dan stel ik je voor aan jouw broeders.’

We nemen afscheid van de leidster en ik huppel achter meester Onaj aan naar buiten.

Absoluut niets had me ooit kunnen voorbereiden op het dorp waar ik nu doorheen loop. Van de halfronde keien die de straten vormen en de leuke, stenen huisjes, tot de mensen in vreemde, middeleeuwse kleding en de markt op het plein. Alles lijkt rechtstreeks uit een sprookjesboek te komen. Nieuwsgierig kijk ik uit naar een huisje van snoepgoed, of de heks uit Sneeuwwitje, maar vind ze niet. Meester Onaj ratelt ondertussen aan één stuk door over de gebruiken op Drägan Duma en hoe de bevolking is onderverdeeld in rangen en standen. Ik heb het veel te druk met alles om me heen en luister maar met een half oor. De mensen op straat lopen vrolijk babbelend langs de kraampjes waar vreemde voorwerpen, kleding en etenswaren worden aangeboden. Een stukje verderop is een vrouw bezig met een weefgetouw en er lopen kinderen met emmers water. De geluiden van het marktplein zijn zo overweldigend, dat ik in eerste instantie niet doorheb dat meester Onaj het steegje achter de smidse is ingeslagen. Wanneer hij me roept, spoed ik me achter hem aan. Het steegje komt uit op een veld en ik blijf stomverbaasd staan als ik diverse jongens van mijn leeftijd met zwaarden zie vechten. *Wow!* Gretig leun ik over het hek en vraag: ‘Ga ik dat ook leren, meester?’

‘Mhm, als je daar klaar voor bent. Eerst stel ik je aan je broeders voor, daarna mag je laten zien wat je kan.’

Meester Onaj klapt in zijn handen en de jongens stoppen direct met vechten. Ze komen naar ons toe en slaan met een vuist tegen hun hart.

‘Dit is Jacco. Vanaf nu behoort hij tot deze groep. Behandel hem als een van jullie,’ legt meester Onaj simpel uit.

Ik mompel verlegen: ‘Hallo.’